

Duben 2022

SOUTERRAIN

Je to zvláštní doba...

psal loni Tomáš Najbrt v úvodníku dubnového čísla Souterrainu. Nevím, jestli je slovo „zvláštní“ dostatečně výstižné i v tomto čase. Chvillemi mám dojem, že bych měla použít slovo „zběsilá“, jindy „rozporuplná“.

Před nedávnem jsme po ohromně dlouhé době slavili poprvé bohoslužby zase bez roušek. Nedošlo mi to, upozornil mě na to můj muž Pavel, když jsme šli z kostela domů. Bylo 14. března večer, první den, kdy už roušky zůstaly povinné pouze v dopravě a lékařských zařízeních. Vraceli jsme se od Salvátora, z rozloučení s Aničkou Molnárovou. Místo radostné úlevy, že už zas konečně vidím v kostele lidem nejen do očí, ale i do tváří, ve mně bylo smutno.

Cestou jsme si koupili croissant v pekárně, doma jsme pak chvíli seděli každý sám a četli zprávy. Z Ukrajiny, o Ukrajině, o Ukrajincích i o těch, kdo na ně a na jejich zemi zaútočili. Taky o úsilí pomoci, zmírnit utrpení i zastat se svobody a práva. Seděli jsme přitom v teple, v krásném bytě, který se za těch několik měsíců už stihl stát naším „doma“. Chvillemi nad tím zůstává člověk jen stát, slov se nedostává, tak podivné a rozporuplné to je.

To vše, co se aktuálně děje kolem nás i v našich rodinách či osobních příbězích, přichází v době, kdy už jsme lecjak unavení po dvou „covidových“ letech plných omezení, starostí, nesnadných rozhodování,... Chvillemi opravdu není snadné ten nápor takzvaně ustát. Mísí se frustrace, obavy, starosti, potřeba žít zase „normálně“, touha po úlevě s radostí z toho, co se přece jen děje, daří, s těšením se z přicházejícího jara i mnohým dalším. Někdy je to pořádný vír pocitů.

Pomáhá mi připomínat si, že pocity, emoce, nejsou něco, co se týká jen nás, lidí. Vybavuji a znovu si pročítám texty a příběhy, které svědčí o Bohu, o Ježíši jako o těch, kdo pocítují lítost či zklamání, jsou naplněni soucitem, prožívají frustraci, hněvají se,... Snáz pak sbírám odvalu tu svou vlastní vnitřní krajinu zvířených emocí poodhalit v modlitbě, snáz se mi spoléhá na to, že i v tom, co se

kolem a ve mně děje, je Bůh blízko. Protože není lhostejný, povznesený nad pocity, a tedy svým způsobem bezcitný, chladný. Vždyť... Hospodin cítí s každým ze svých stvoření! (Bible 21, Ž 145,9). Boží citlivost a Boží soucit, Boží empatie, to je mi povzbuzením, když už je moje vnitřní moře dost rozbouřené.

Saša Jacobea

PS: Chci se s vámi podělit o 2 modlitby Ivana Martina Jirouse, řečeného „Magor“, které mi ten obrázek Božího soucitu kreslí spolu s biblickými texty:

V úzkostech volal jsem Beránka
těsná je moje skořápka
V neklidu nocí v hrůze dní
prosil jsem ať ji uvolní

S. K.

Vedle sanktuáře cvrlikají vrabci,
začíná se stmívat ať chci nebo nechci,
Pán Bůh ví jak je ti.
Pán má marionety,
má na drátkách křídla,
lehce za ně tahá.
Ti snovači chudých umkli už zcela,
Tilia cordata noří se do šera,
má na drátkách křídla,
má na drátkách tebe,
ať chceš nebo nechceš.
Má marionety.
Pán Bůh ví jak je ti.

Výtah z jednání staršovstva 3. 3. 2022

- opětovné zavedení kávy po bohoslužbách od neděle 13. 3. 2022
- příprava VSS 27. 3. 2022: odsouhlasen seznam členů s hlasovacím právem, návrhy staršovstva na obsazení funkcí
- schválena výroční zpráva o životě sboru
- schválen výsledek hospodaření za rok 2021 i plán rozpočtu na rok 2022
- informace o ohlašování výnosů sbírek: běžně ohlašovat pouze výsledek fyzické sbírky do košíčků, 1. neděli v měsíci ohlásit výsledek sbírek pomocí QR kódů

- opakovaná volba členů a náhradníků DRS Diakonie Praha – na období 3 - 12/2022; zvoleni: Jan Petříček, Radka Jahodová, Alexandra Jacobea (náhradníci: Veronika Králová, Martina Jílková, Jan Mašek)
- příprava výjezdního staršovstva 22. – 24. 4. v Libštátu
- informace o možnosti využití kuchyňky k poslechu zvukového přenosu bohoslužeb (v případě potřeby opustit hlavní sál) a úvahy o uspořádání sedacího koutu v kuchyni k tomuto účelu
- diskuse o frekvenci „výměny kazatelen“ – bude výhledově znovu otevřena, 8. 5. povede bohoslužby sestra farářka Kupfová z Hradce Králové (výměnou za MT)
- schválen návrh umístit QR kód k linku pro bohoslužby online
- diskuse o možnostech dlouhodobé pomoci sboru lidem prchajícím před válkou z Ukrajiny – staršovstvo se kloní k možnosti nabídnout sborové prostory (kostel + JAK) pro vzdělávací či volnočasové aktivity zejména dětí
- sbírky na Ukrajinu: prostřednictvím jak Diakonie, tak i Fondu sociální s charitativní pomoci ČCE – pro příspěvky na sborový účet určen var. s. 2402
- diskuse o podobě výročních zpráv pro sborové shromáždění 2023: schváleno zachovat obsáhlejší zprávu v Souterrainu a na VSS věčnit krátkou zprávu farářek a kurátora

Příští řádná porada staršovstva: 7. 4. 2022 v 19:00, své případné podněty adresujte, prosím, farářkám či kurátorovi (ideálně emailem).

Přestěhovala jsem se

Skoro před třemi měsíci jsem se přestěhovala z Holešovic do Dejvic. V Holešovicích u Strossmayerova náměstí jsem bydlela přes třicet let, a ve svém věku (už mi bylo 87 let) jsem si myslela, že tam budu moci dožít... Situace se změnila. Dům je ve vlastnictví soukromého majitele, ten byl velmi slušný a vstřícný, žilo se tam dobře. Jenže tento pán zemřel. Jeho dědicové svěřili správu domu pánovi, který vymyslel, že byty zrekonstruuje, zmodernizuje a novým nájemníkům zvýší nájemné. A tehdy to začalo. Bylo mi naznačeno, abych počítala s tím, že v dohledné době budu muset byt opustit, že sice dostanu náhradní, ale ten může být i mimo Prahu, např. v Teplicích nebo i jinde. Nejen těmito sděleními, ale i jinými nepříjemnostmi se můj pobyt v Holešovicích komplikoval, to by bylo dlouhé povídání. Tak jsem vzala na vědomí, že se budu muset odstěhovat. Ale kam? Do domova důchodců? Do jiného bytu někde v Praze? Děti mi pomáhaly situaci řešit, hledali jsme už i jiný byt. V tom se do toho všeho vložili andělé. Opravdu. Začalo to tím, že moje paní kadeřnice mi řekla, že v Domě s pečovatelskou službou v Praze 6 ve Šlejnické ulici jsou volné

byty, a neoficiálně mi umožnila se do dvou bytů podívat. Ona ta paní kadeřnice totiž do toho domu dochází a stříhá a češe místní dámy (a snad i pány) podle jejich potřeb a přání. Tak to byl první krok a anděl. Začala jsem se o tento Dům zajímat. Ale mělo to zádrhel. Přijímají tam jen lidi z Prahy 6. Tak co teď? Mám dobrou kamarádku, vyličila jsem jí svou situaci a prosila o radu a pomoc. Kamarádka se zamyslela a poradila. Máš přece dceru, která na Šestce bydlí, tak se k ní přihlas do trvalého bydliště. Dcera i s manželem souhlasili, tak jsem se k nim přihlásila. Další rada kamarádky mě nasměrovala na sociální odbor příslušného úřadu a poslala mě k paní, která tyto věci má na starosti. V Praze 6 jsem žila 50 let a jakési domovské právo tu tedy mám, chodím sem do kostela a pravidelně také do Sokola (dokonce dvakrát týdně, se Sokolem Hanspaulka jsem cvičila nejen na posledním sletě). Paní sociální pracovnice mě pozvala a předala všechny možné formuláře, které jsem pak vyplnila k žádosti o byt v Domě ve Šlejnické. Pak začalo oficiální řízení, žádost musí projít nějakými procedurami, schůzemi zastupitelstva apod., to já přesně nevím. Nakonec to vyšlo. Byla jsem do Domu s pečovatelskou službou pozvána, a byly mi nabídnuty dva byty. Nejstarší dcera byla se mnou, vybraly jsme si – ten, ve kterém už od 1. 1. 2022 spokojeně bydlím. Andělé byli při práci...

Další etapa – stěhování samotné – hrůza, nervy. Stará zakrámovaná domácnost se musí z velké části zlikvidovat. Bylo by to dlouhé vyprávění, ale andělé pracovali fantasticky. Asi polovinu knih odvezl nejstarší vnuk s pomocí dalších do miniantikvariátu, který vlastní moje sestřenice. Ostatní věci odosílala kamarádka do „Cesty domů“, další věci si rozebrali příbuzní a známí. Co zbylo, se muselo zabalit nebo vyhodit. Andělé, sestry z našeho sboru, mi nabízely pomoc a moc pomohly. Ukládaly se mnou do krabic. U jedné jsem týden bydlela, protože ve starém bytě už nebyla postel a v novém jsem směla bydlet až od 1. 1., i když nábytek a věci jsem si tam mohla přestěhovat už dříve. Mám plnou hlavu toho, co všechno se kolem dělo, nelze to sem všechno zapsat, ale mám jistotu toho, jak mi Pán Bůh pomáhal prostřednictvím svých sluhů.

Všechno klaplo! Fantastičtí stěhováci, kontakt na ně mi dala také sestra z našeho sboru. Můj syn, který přijel z Německa a věnoval mi týden dovolené! Dcery, které organizovaly a likvidovaly, prostě vše bylo úžasné, vnoučata, zeťové. Ten fakt a dojem té pomoci byl ve mně tak silný, že jsem si řekla, že to musím napsat do Souterrainu. Pak mě to opustilo, řekla jsem si, koho by to mohlo zajímat? Ale po jednom kázání naší paní farářky jsem si řekla, že to tam dám, že to tam patří. Zmínila se tehdy o tom, jak se jednou na nějaké svatbě nedostalo víno či pivo, a jak tam pak bylo. A uvědomila jsem si, že máme často tendenci oddělovat svůj duchovní život od toho všednodenního a že to není správné.

Děkuji za všechno, co jsem v souvislosti se svým přestěhováním mohla prožít

a zažít. Pán Bůh je s námi v situacích, které se zdají, že s Ním nemají nic společného. Ale není tomu tak. On je s námi vždy a všude, mějme to na paměti a buďme vděční.

Jana Jasná

Jak žijeme: bratr Jaroslav Vondra

Když jsme domlouvali návštěvu u bratra Vondry, řekl mi, že si musí doma nejdřív uklidit nepořádek. Při vstupu do obývacího pokoje jsem pak ten „nepořádek“ viděla. Na stole i dalších dvou stolcích ležely skládačky – puzzle, sestávající ze tří tisíc dílků, které dostal na Vánoce. Od té doby je skládá, už má víc než polovinu složenou. Obdivuhodná práce. Navíc musím na něj prozradit, že vozí autem bratra Dušana Čurdu na nedělní bohoslužby.

Kde jste se narodil a jaké byly Vaše začátky?

Narodil jsem se v roce 1933 v Proseči (okr. Chrudim), kde jsem byl i pokřtěn. Otec byl hodinář. V první světové válce byl v legiích v Rusku a absolvoval celou sibiřskou anabázi do Vladivostoku. Domů se vrátil v r. 1920. První manželka tatškovi umřela v r. 1928 a tak se v r. 1930 znovu oženil. Z prvního manželství měl už dva dospělé syny (1908 a 1910). Starší, Blahouš, se vyučil hodinářem, mladší Jan vystudoval učitelský ústav v Litomyšli. Učil pak v Břeclavi a Brně. Po válce ještě vystudoval při zaměstnání přírodovědeckou fakultu v Brně. Tam také založil pěvecký sbor Blahoslav a byl jeho dlouhodobým sborníkem.

Tatka nebyl z tradiční evangelické rodiny, jeho otec – můj děda, původně katolík, si vzal evangeličku. Mamka, rozená Šilarová, původem z Horní Čermné, byla z tradiční evangelické rodiny. Vyrůstala ale v Němci (u Brandýsa nad Orlicí) jako nejstarší z deseti dětí.

Když mi byly tři roky, přestěhovali jsme se za lepším živobytím do Kyšperka, nyní je to Letohrad. Před válkou tam byla pouze kazatelská stanice farního sboru v Horní Čermné. Pro zajímavost: Horní

Černná byla převážně evangelická, Dolní Černná naopak katolická, za války patřila Horní Černná do Sudet, Dolní Černná do Protektorátu. Za války jsme patřili pod sbor v Chocni. V r. 1941 jsme se stali filiálním sborem a vikářem byl Josef Voborník. V r. 1944 mi umřel otec a tak živnost vedla vdovským právem mamka. Jako dělník k nám přišel můj starší bratr Blahouš, který byl svobodný. V Kyšperku jsem prožil dětství, mládí, válku. Když jsem v roce 1948 ukončil měšťanku, mamka mi nabízela, abych šel studovat dál, mně se ale nechtělo a tak jsem se začal doma učit hodinářem. Během učení jsem byl třikrát na několik měsíců v Novém Městě nad Metují, kde byla hodinářská škola.

Co Vaše další studium a zaměstnání?

Učení mi nedělalo problémy, tak jsem se přihlásil na průmyslovou školu jemné mechaniky a optiky v Přerově. Tam jsem strávil dva roky. Po dvou letech nám nezřídili nástavbu na čtyřletou průmyslovku a tak jsem nastoupil na umístěnku do Chronotechny ve Šternberku. Věděl jsem, že v Brně je průmyslová škola pro pracující a tak jsem si kvůli škole zažádal o přeložení do Brna. Za pomoci bratra Jana a profesora Hájka (bratra synodního seniora Viktora Hájka), jsem se dostal na řádnou čtyřletou průmyslovou školu strojnickou. Po jejím ukončení jsem se přihlásil v Praze na Strojní fakultu ČVUT. V pátém ročníku jsem si vybral jako specializaci přesnou mechaniku.

První rok vysokoškolského studia jsem bydlel u své pratety na Vinohradech, tam jsem chodil i do kostela, kde v mládeži byl mj. Pavel Filipi a Petr Pokorný. Zbytek studia jsem bydlel na koleji, do sboru jsem chodil na Vinohrady.

Po studiu jsem začal pracovat ve Výzkumném ústavu tepelné techniky v Malešicích, později nás přestěhovali do Běchovic, kde vznikala areál výzkumných ústavů. V roce 1968 mi manželka Radka sehnala místo v Kloknerově ústavu, což je součást ČVUT, kde jsem pracoval až do důchodu. V důchodu jsem pak ještě na částečný úvazek až do roku 2020 pracoval v akreditované laboratoři, která je součástí Kloknerova ústavu.

Jak jste se seznámil se svojí manželkou a jak jste bydleli?

S manželkou Radkou, rozenou Šilarovou z Ústí nad Orlicí, narozené v Černné, jsme se poznali na zimním srazu evangelické mládeže ve Vrbně v roce 1960. V Praze jsme chodili zpívat do evangelického sboru, který vedl prof. Zdeněk Čep. V prosinci 1960 jsme se brali. Radka měla jeden den promoci i svatbu. Nejdřív promoce v Karolinu, pak svatba na Staroměstské radnici. V kostele U Martina ve zdi nás pak oddával bratr farář Miroslav Heryán.

Před svatbou jsme byli na tom tak, že jsme neměli ani pět korun na kávu, když jsme před hotelem čekali na Radčiny rodiče.

Po škole jsem chvíli bydlel u mamčiny sestřenice a manželka bydlela na svobodárně. Poslední rok dělala Stavební fakultu při zaměstnání. Po svatbě jsme začali shánět společné bydlení. Dali jsme si žádost na národní výbor, ale byty nebyly. Jediná možnost byla, kdyby nás někdo s větším bytem vzal do podnájmu, aby se mu nepočítaly nadměrné metry. Tak jsme obcházeli byty. Nakonec se nám povedlo takový byt najít - pán, který žil v bytě sám, přenechal nám jeden pokoj bez příslušenství. Byl tam pouze gauč. Na podlaze bylo asfaltové lino, pod línem papír a pod tím byly parkety. Vše, až na parkety jsme odstranili a já jsem škrábal každou parketu, pak jsme je přebrousili a nalakovali. Hlavně, že jsme získali bydlení. Postupně jsme si zařídili v předsíni plynový dvouvařič a troubu, pracovní stůl jsme měli ve spíži. V té době byla manželka zaměstnána v Armabetonu a jeden její kolega si postavil družstevně byt. Měl domek v Kyjích a ten i s nájemníky prodával. Domluvili jsme se s bratrem a domek jsme v roce 1965 koupili. Uvolnil se jen byt po majiteli, nájemníci tam zůstali bydlet. Do volného bytu se přestěhoval bratr s mamkou a my s manželkou jsme v původním podnájmu bydleli dál. Manželka Radka přešla učit na Stavební fakultu, která začala stavět svépomocí družstevní byty pro zaměstnance školy tady v okolí. Přihlásili jsme se do družstva a začali jsme stavět. Radka občas dělala mistrovou. To bylo v roce 1969. Na Vánoce v roce 1970 jsme už bydleli v novém bytě. Tady se nám narodili synové Radek – v roce 1972 a Jirka v r. 1976. V dubnu to bude patnáct let, co jsem zde sám. Manželka umřela v necelých sedmdesáti letech.

Jak žijí Vaši synové a kolik máte vnuků?

Syn Radek bydlí v domku v Kyjích, který se pak uvolnil. Má pět dětí, z toho nejmladší jsou dvojčata. V posledních letech dělal starostu v Praze 14. Jednou, když jsem byl na táboře seniorů v Bělči, byla tam na dětském táboře i maminka snachy s vnuky Tadeášem a Jonášem.

Druhý syn Jirka bydlí u Velké Ohrady a pracuje jako programátor. Má tři děti, takže vnoučat mám osm.

Kolika sbory jste prošel a kdy jste přišel do dejvického sboru?

Byl jsem v různých sborech – v Kyšperku, Přerově (farář Vlad. Pokorný), v Brně (farář Šebesta) i v Praze na Vinohradech (farář Moravec). Do dejvického sboru jsme začali chodit ještě do Wuchterlovy za bratra faráře Henycha, později Rejchrta a pak jsme pokračovali ve Wintrově.

Za války jsme často navštěvovali shromáždění v Brandýse nad Orlicí. Jezdili jsme totiž za dědečkem do Němčí, který se tam staral o čtyři vnoučata. Za heydrichiády Němci zatkli mamčinu bratra a jeho ženu a v Mauthausenu je popravili. Bydleli v domě vedle dědečkovy chalupy a tak se dědeček o jejich děti staral.

Vlakem jsme jeli do Brandýsa a před bohoslužbami jsme se stavovali u druhého mamčina bratra, který tam měl kolářství. Po bohoslužbách jsme už s dědečkem, bratranci a sestřenicí šli do Němčí.

Jaké byly Vaše záliby?

Jezdílal jsem na tábory a brigády evangelické mládeže, v pozdějším věku na rodinné dovolené, např. s libeňským sborem a na seniorské pobyty na Blažkově s mirošovickými. Na tábore seniorů v Bělči jsem byl dvakrát. Naší zálibou, které jsme se hodně věnovali, byl orientační běh. Manželka dokonce dělala trenérku mládeže.

A něco závěrem

Musím říct, že mě Pán Bůh podržel, když mi třikrát šlo o život.

Poprvé to bylo ještě v roce 1939, když jsem dostal hnisavý zánět pohrudnice. Nejdřív to lékař léčil jako vodu na plicích, nakonec museli se mnou jet taxíkem z Kyšperka do nemocnice do Litomyšle (cestou jsme tehdy museli dvakrát přejíždět hranice Sudet). Lékaři později našim řekli, že kdyby se mnou přijeli jen o den později, že by mě už nezachránili. Museli mi chirurgicky trubičkou odstraňovat hnis, kterého bylo 1,5 litru. V nemocnici jsem byl šest týdnů.

Druhýkrát, když jsem studoval v Přerově v roce 1952. Když jsem přijel na víkend domů, šel jsem s kamarády cvičit a v tělocvičně byla nová hrazda. Řekli jsme si, že ji vyzkoušíme. Kamarád se postavil na konci žíněnký, já jsem se z hrazdy utrhнул a padal na hlavu. On mě strhnul a já padl na rameno. Měl jsem prasklý obratel, posunutou meziobratlovou plotýnku a slabý otřes mozku. Byl jsem v nemocnici v Ústí nad Orlicí. Čtrnáct dnů jsem nosil límec, pak sádrový korzet do půli těla, jen ruce jsem měl volné.

Potřetí se to stalo v souvislosti s orientačním během. Chodil jsem trénovat do Hvězdy. Před rozcvičováním jsem se pro zahřátí trochu rozběhal, při rozcvičování jsem se složil, hned mi zavolali záchranku. Při ožívování prý manželce jeden ze záchranářů řekl: „Paní, ten pán je už mrtvej.“ Přesto mne odvezli do nemocnice do Motola – bylo to ve středu a já jsem se probral až v neděli na ARO. Manželka Radka mi pak říkala, že když byli za mnou, já jsem reagoval, mluvil, ale já o tom vůbec nic nevím. Nakonec jsem v IKEM musel podstoupit operaci trojitého bypassu.

Děkuji za rozhovor

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Benefiční procházka

„Sakrální okrsek Petřín s prohlídkou kostela sv. Vavřince“

Dne 6. března 2022 se uskutečnila první benefiční procházka na podporu rekonstrukce Mateřské školy a základní školy speciální Diakonie ČCE Praha. Farní sbor ČCE v Dejvicích je patronem této akce. Průvodcem na této procházce byl Petr Jan Vinš, teolog, starokatolický kněz, judaista, překladatel a generální sekretář Ekumenické rady církví, který připravuje knihu o Petříně. Za mrazivého nedělního odpoledne se vydalo 14 statečných od zastávky lanové dráhy na Újezdě pod vrchem Petřín na pouť. V průběhu cesty se nám otevíraly úchvatné výhledy na Malou Stranu a celou Prahu. Uprostřed skupiny postupoval náš průvodce, který vtipně a poutavě vyprávěl o sakrální historii vrchu Petřín. Z rychlosti jeho chůze a zvučného hlasu byla zřejmá zkušenost kněze a také jeho vojenský výcvik. Začali jsem částí Petřína, která se jmenuje „Seminářské zahrady“. Dále jsme postupovali do kopce kozími stezkami, což zajistilo, že jsme se postupně zadýchávali a zahřívali. V průběhu putování jsme se dozvídali o vzniku křížových cest a jejich historii. Nahlédli jsme do viniční barokní kaple, také jsme si prohlédli kopii Ježíšova hrobu a vyslechli pár slov z kazatelny na konci křížové cesty na Petříně. Procházka byla zakončena v kostele svatého Vavřince, který je sídlem biskupa starokatolické církve. Dověděli jsme se, proč je zde vystaven právě kostel zasvěcený sv. Vavřinci – legenda praví, že na Petřínském vrchu se v ohni lidem zjevovaly postavičky d'ábla. Kníže Boleslav a biskup Vojtěch se rozhodli rázně zakročit a založili zde kostel, který zasvětili Vavřinci umučenému na roštu (o ohni něco věděl). V současné době kostel poskytl útočiště pravoslavným z vyhořelého dřevěného kostelíku svatého Michala.

Pro mne benefiční procházka znamenala zcela jiné setkání s místem, které znám z procházek s milou či dětmi, ale neuvědomoval jsem si jeho duchovní historii. Procházku jsme zakončili společným posezením v hospodě Pod Petřínem. Také je důležité, že benefiční procházka vynesla na darech 7 500 Kč. Tak to bude polovina ceny osvětlení do jedné třídy.

Další vycházka bude 10. dubna od 14 hodin, se sekterářem opata premonstrátského kláštera na Strahově Petrem Ambrožem Šámalem, navštívíme knihovni sály a letohrádek Marie Luisy.

Milan Černý

Informace o dalších benefičních procházkách na následující straně:

Benefiční procházky pro školu

Zveme vás na benefiční procházky na podporu rekonstrukce a navýšení kapacity Mateřské školy a základní školy speciální Diakonie ČCE Praha, V Zápolí 21/1250, 141 00 Praha 4 - Michle.

Procházky se konají pod patronátem Farního sboru Českobratrské církve evangelické Praha 6 - Dejvice a za podpory majitelů památek. Účast na akci je podmíněna darem na rekonstrukci minimálně ve výši 500 Kč (u Židovského muzea 600 Kč).

Přihlásit se můžete na webových stránkách:

<https://skolapraha.diakonie.cz/beneficni-prochazky/>

Po uhrazení platby Vám zašleme potvrzení o daru (pro vystavení potvrzení o daru potřebujeme jméno a příjmení, datum narození, adresa bydliště a pro organizaci e-mailovou adresu a telefonní číslo).

V případě dotazů se můžete obrátit na Veroniku Kaftanovou na telefon 734 261 340 či e-mailu kaftanova@skoladiakonie.cz.

Kapacita jedné procházky maximálně 20 osob.

Knihovni sály Strahovského kláštera a letohrádek Marie Luisy

10. dubna 2022

Sraz: 14.00 před vchodem do baziliky Nanebevzetí Panny Marie
Průvodce: Ambrož Petr Šámal, kněz, premonstrát, sekretář opata
Doba trvání: 2 hodiny

Židovské muzeum

22. května 2022

Sraz: 14.00 před Informačním a rezervačním centrem Maislova 15, Praha
Projdeme si Klausovou, Maislovou, Pinkasovu, Staronovou a Španělskou synagogu, starý židovský hřbitov a Obřadní síň.
Průvodce: Marta Študentová, externí průvodce Židovského muzea Praha
Doba trvání: 2,5 - 3 hodiny

Únětický potok

18. června 2022

Sraz: 14.00 zastávka PID 316 na Bořislavce, jede se do Černého Vola
Pak pěšky k prameni do Kněževse, odtamtud PID 342 na nádraží Veleslavín
Průvodce: Wanda Dobrovská, muzikoložka a poutnice
Doba trvání: 3 hodiny

Život sboru v obrazech

Odsouzení ruské agrese na Ukrajině

Foto: J. Hlavsa

**Uzávěrka příštího čísla
Souterrainu je v neděli
24. 4. 2022.
Číslo vyjde 1. 5. 2022.**

Obsah čísla:

Je to zvláštní doba.....	1	Benefiční procházka.....	9
Výtah z jednání staršovstva.....	2	Život sboru v obrazech.....	11
Přestěhovala jsem se.....	3	Kalendář na duben 2022.....	12
Jak žijeme:.....	5		

Kalendář na duben 2022

Bohoslužby	3. 4. VP	A. Jacobea
9:30 on-line na	10. 4. Květná neděle	M. Trgalová (rodinná neděle)
http://dejvice.evangelnet.cz/	13. 4. Nešpory, 19h	M. Trgalová, zpěv NP
line-vysilani	14. 4. Pašije, VP, 19h	A. Jacobea
	15. 4. Velký pátek, VP	M. Trgalová (9:30)
	17. 4. Boží hod, VP	A. Jacobea
	24. 4.	Pavel Pokorný (výjezdni staršovstvo)

Přímý odkaz na YouTube kanál „ČCE Praha – Dejvice“:

https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQI2t8Ik-_Fw

Konfirmandí (11+)	pátky v 15:30 – 16:30
Náboženství dětí (5-11)	pátky v 15:30 – 16:30
Mládež (13+)	pondělí v 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	10. 4. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 7. 4. a 21. 4. v 9:30. – 11:30
Nedělníci	---
X-cátníci	úterý 12. 4. v 19:00 Martin Volný: Může křesťanství něco říci dnešnímu člověku?
Naši pěvci	každou středu v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	každý pátek v 9:15 – 10:00
Modlitby Taizé	22. 4. v 20:00 v kostele sv. Vojtěcha
Obcování	úterý 29. 3. v 18:00 u Jacobea (Co potřebuji od církve pro svůj život?) v dubnu dle dohody, informace u M. Trgalové
Biblická hodina	každé úterý v 15:00 – 16:00
Klub poznávání	21. 4. v 9:30 téma: svátek Purim (Martina Študentová)
Křeslo pro hosta	28. 4. v 19:00 David Najbrt, zdravotní klaun a farář ČCE v Lanškrouně
Staršovstvo	5. 4. v 19:00
Ostatní	10. 4. v 16:00 koncert Evangswing

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Fami sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár=101, Jeronýmova jednota=102, personální fond=103
